

Oaseviering, 10 april 2021

Thema: Geloof en twijfel

Voorgangers: Jeanneke de Bot en Frank Bockholts

Cantor: Wim Delhaes

Piano: Paul van der Steen

Beamer presentatie: Paul Hafkemeijer

Camera: Armand Klaassen

Lichtje: Mary Roelofs

Mededelingen

Paaskaars brandt, symbool van Gods aanwezigheid

Klankschaal

Oasekaars wordt aangestoken *vanuit het licht van de paaskaars*

Welkom en inleiding

Welkom lieve mensen thuis, in deze Oaseviering. Fijn om weer samen te mogen vieren.
Nog wel, jullie thuis en wij hier; laten we hopen dat we nu de langste tijd gehad en dat we m
binnenkort **hier** weer samen mogen vieren.

Pasen ligt nog heel kort achter ons; we hebben de “opstanding” van Jezus gevierd, maar dat is nog
niet helemaal doorgedrongen tot de leerlingen.

Bij de leerlingen overheerst toch nog pijn en vertwijfeling rondom het verlies van hun geliefde
meester en zijn ze daarnaast ook bang voor de buitenwereld. Ze hebben zich opgesloten achter
gesloten deuren.

Jezus doorbreekt hun isolement en vertwijfeling.... plotseling staat Hij temidden van hen...Hij wenst
hen tot 3x toe –VREDE-. Hij her-innert hen aan hun geestdrift, wakkert deze weer aan.....
Jezus geeft de zo genoemde “ongelovige Tomas” de gelegenheid zijn wonden te zien en aan te
raken; zijn “ongeloof” (twijfel) maakt plaats voor geloof.

Niets menselijks is de leerlingen vreemd. Johannes laat zien dat twijfelen hoort bij het discipel zijn en
dus ook bij ons hoort.

Geloof in de kring rondom Jezus groeit uit, komt tot wasdom, ondanks de twijfel, misschien wel
dankzij de twijfel.

.....

Zeven zondagen lang zullen wij in de liturgie verhalen horen over de opstanding van Jezus en het
opstaan van zijn leerlingen....Ook na zijn dood is Hij temidden van ons.

Dat ons dat mag inspirereneen mooie viering wens ik ons allen toe.

Openingsgebed Rick Timmermans

Jezus, onze vreugde,
al is ons hart vol twijfel,
ben jij onzichtbaar, onhoorbaar
en wij onbereikbaar ver weg,
jij spant je tot het uiterste in
en zoekt ons tot leven.

Jezus, onze vrede,
al zijn wij vol onrust,
en lukt het ons niet jouw
aanwezig- zijn te voelen,
jij zucht onvermoeibaar
door ons heen en
jij blijft maar kloppen.

Nu, kom te hulp ons ongeloof:
wij zetten de deur open.

Openingslied: Het lied van de oproep ten leven, GvL 615 couplet 1 en 2

Vredeskaars wordt aangestoken

Gebod

“ Vrede zij u”,
met deze woorden
komt Jezus ,in het evangelie, bij zijn leerlingen binnen.

“ Vrede zij u”,
dat zegt Hij vandaag tegen ons.

Dat deze vrede deuren opent
en binnen kan komen,
ook bij ons.

Laten wij elkaar deze vrede toewensen.

Vredeslied: Vrede voor jou

Lezing: 1 Johannes 5, 1-6

Ieder die gelooft dat Jezus de Christus is, is uit God geboren en ieder die de Vader liefheeft, heeft ook lief wie uit hem geboren zijn.

Dat wij Gods kinderen liefhebben weten we doordat we God liefhebben en zijn geboden naleven.

Want God liefhebben houdt in dat we ons aan zijn geboden houden. Zijn geboden zijn geen zware

last, want ieder die uit God geboren is, overwint de wereld. En de overwinning op de wereld hebben wij behaald met ons geloof.

Wie anders kan de wereld overwinnen dan hij die gelooft dat Jezus de Zoon van God is?

Acclamatie: Uit uw hemel zonder grenzen, GvL 530

Evangelie, Joh. 20, 19-31

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden.

Jezus kwam in hun midden staan en zei: "Ik wens jullie vrede"!

Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde.

De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen.

Nog eens zei Jezus: "Ik wens jullie vrede! Zoals de vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit".

Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: "Ontvang de heilige Geest. Als jullie iemand zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven".

Een van de twaalf, Tomas (dat betekent 'tweeling') was er niet bij toen Jezus kwam.

Toen de andere leerlingen hem vertelden: "Wij hebben de Heer gezien!" zei hij: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven'.

Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar en Tomas was er nu ook bij. Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan. "Ik wens jullie vrede"! zei hij en daarna richtte hij zich tot Tomas: "leg je vingers hier en kijk naar mijn handen en leg je hand in mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof".

Tomas antwoordde: "Mijn Heer, mijn God!"

Jezus zei tegen hem: "Omdat je me gezien hebt, geloof je. Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven".

Jezus heeft nog veel meer wondertekens voor zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de Messias is, de Zoon van God en opdat u door te geloven leeft door zijn naam.

Lied: Dichtbij en ver, GvL 515

Levend woord

Het bijbelverhaal van vandaag over de daarin zo genoemde "ongelovige Tomas" heeft me erg bezig gehouden.

Wat zou dat kunnen zeggen over Tomas zijn gelovig zijn? Is Tomas wel (zo) ongelovig?

Zou het misschien ook twijfel kunnen zijn, wat nog altijd in verbinding is met geloof?

Geloof, ongeloof, twijfel..... Wat betekent dat eigenlijk voor mijzelf?

"Eerst zien en dan geloven", schrijft Johannes over hem; maar is het misschien ook andersom, dat we eerst moeten geloven en dan pas kunnen zien!?

Dat we dan ook Jezus kunnen zien en ervaren in de ander om ons heen.

Wat zou ik hier graag nu samen met jullie over van gedachten wisselen, maar dat houden we tegoed.

.....

Gaande over mijn eigen geloofsweg werd mij de afgelopen weken duidelijk dat geloof, ongeloof en twijfel in elkaar overlopen, afhankelijk van gebeurtenissen in je leven. Je zou het als een grijs gebied kunnen zien waar die grenzen in elkaar overgaan, maar ik zou het liever een kleurrijk gebied willen noemen, waar kleuren veranderlijk mogen zijn.

Twijfel en ongeloof staan niet tegenover geloof, ze kunnen juist voedingsbron zijn voor ons geloof, ons geloof verdiepen.

Thomas Halik een Tsjechische priester die een boek geschreven heeft met de titel: "Raak de wonden aan", met de ongelovige Tomas daarbij als uitgangspunt, voegt daar nog iets aan toe:

"Twijfel is wezenlijk voor ons geloof. Het schept ruimte in jezelf en kan in een gesprek tussen gelovigen, anders gelovigen of niet gelovigen, als een brug functioneren".

Voor mij werkt dit zo. Met "waarheden en dogma's" bouwen we muren in en om ons heen; niet alleen rondom ons geloof maar je ziet het nu ook gebeuren rondom al de virus-waarheden die circuleren. Twijfel als brug, zou mensen minder tegenover elkaar doen staan.

.....

Maar terug naar wat Johannes schrijft; hij schrijft Tomas en de andere leerlingen een heel menselijk geloof toe.

De kruisdood van Jezus is nog zo kort geleden voor hem en zijn vrienden; in de opstanding kunnen ze ten diepste nog niet echt geloven...de pijn van het verlies overheerst nog.....

Is het dan zo vreemd dat dat zogenoemde "ongelovig" zijn of twijfel Tomas nu te pakken heeft?

Wie van ons kent het niet in een pijnlijk, verdrietige periode van je leven dat je geloof wordt aangeraakt... het van kleur verandert?

Twijfel slaat misschien wel toe, ongeloof kan ook, of misschien opent het juist wel jouw geloofsweg of neemt deze diepere vormen aan, het kan alle kanten uitgaan.

Een spirituele weg is zelden een rechte weg. De meeste van jullie zullen dit wel herkennen.

.....

Tijdens de voorbereiding van dit levend woord kwam een herinnering naar boven die mijn geloofs-beleving vanaf die tijd erg heeft beïnvloed.

Het was 2002 en ik brandde op de verjaardag van een van onze dochters, haar doopkaars.

Het voelde in die tijd niet licht in mij.

Totaal onverwacht werd ik diep geraakt door de woorden op deze kaars: "**ik geloof.**"

Voor mij was het alsof ik deze woorden voor het eerst zag, ze klonken door mij heen als niet eerder.

Wat die woorden op dat moment voor mij betekenden bleef een periode woordeloos; wel voelde ik diep van binnen dat het om *LIEFDE* ging, om *NABIJHEID*. Een grote troost voor dat moment....

Durfde ik mij over te geven aan deze Liefde? Zoekend naar woorden ging ik deze ervaring stamelend delen; zijn het nog steeds stamelende woorden voor mij. Kwetsbaar ook.

Door de jaren heen groeide er langzaam *VERTROUWEN* in *die Liefde*, als grond onder mijn voeten, als richtingaanwijzer op mijn weg. Steeds vaker kon ik ervaren dat wij mensen ten diepste veilig zijn bij Hem en dus niet alleen zijn en dat het wel goed komt!

Maar terwijl ik dit schrijf slaat in mij verwarring toe, twijfel misschien ook wel.
Hoe is dat voor de vluchteling in kamp Moria? Of voor de vluchteling op zee? Of als je niets te eten hebt? Of je land in oorlog verkeert.
Of jijzelf afscheid van je geliefden voor ogen hebt?
Hoe moet dat dan, vertrouwen op Hem als de vaste grond onder je voeten is weggeslagen?
Voor mij, wiens leven nu vredig en veilig voelt, is het lang niet alle dagen mogelijk om, wat ik zonet deelde, zo ook te kunnen ervaren.
Hoe moet dat zijn voor hen in die grote nood en leegte?

En toch staat geschreven: “Hij blijft bij mensen die getroffen worden als alle anderen zich uit de voeten maken”.

Zijn ONVOORWAARDELIJKE LIEFDE voor elk mensenkind is misschien wel de essentie van ons geloof. Ik hoop tegen de klippen op dat dit waar mag zijn voor deze mensen; dat zij Hem toch kunnen ervaren als een heel nabije vriend, ook in de ander om hen heen.....Een vriend voor het leven.
.....

‘Mogen twijfelen en deze twijfel woorden geven, daardoor staat geloof op’, schreef een bekende theoloog. Is dat niet wat er in Tomas gebeurde? (mogen twijfelen etc)
Helpend voor mij zijn op dit moment ook woorden als *VERMOEDEN* en “zo zou het kunnen zijn”. Zij geven mij de ruimte die ik nodig heb om stamelend over geloof/ mijn geloof en twijfel in gesprek te gaan. Maar het blijven maar woorden !
Geloof en twijfel, ze kunnen ze niet zonder elkaar.

Moment van verstillings- pianoklanken

Geloofsgebed bidden we samen

*Ik geloof in God die woont in de liefde,
die bestaat in het hart van dit heelal.*

Ik geloof in Gods Geest die ons wil bezielen
en die ons optilt tot ver boven onze grenzen.

Ik geloof in Jezus van Nazareth
en in zijn droom van gerechtigheid,
voor alle mensen.

Ik geloof dat hij wacht op brood dat wordt gebroken en wordt gedeeld met elkaar ,
op een gebaar van vergeving
en een woord van vriendschap.

Ik geloof in het leven dat sterker is dan de dood,
in liefde die alle haat overwint,
in de vrede die volgt op de oorlog
en het licht dat zal stralen in elke duisternis.
Amen.

Voorbeden

Acclamatie: Kom, adem ons open

Goede God, blijf bij ons als het avond wordt,
als ons leven door donkere wolken overschaduwd wordt,
als we teleurgesteld zijn in onze verwachtingen,
als we bang zijn voor de dag van morgen.

Breng dat licht in ons bestaan.

Goede God, blijf bij ons als we ons onzeker voelen,
als ons geloof door twijfels wordt overmand,
als we geen antwoord vinden op onze vragen,
als niemand ons de waarheid kan vertellen.

Zet ons dan toch op het goede spoor.

Goede God, blijf bij ons als we hier het brood breken,
als we luisteren naar uw boodschap van licht en vrede,
als we de goede wil hebben om die boodschap waar te maken
in ons gewone leven van alle dag.

Open onze ogen en laat u herkennen.

Goede God, geef moed en vertrouwen aan allen die het zwaar hebben
door verlies van geliefden, door eenzaamheid, door ziekte of problemen,
dat zij niet twijfelen aan uw liefde en zorg
en wij allen luisteren naar uw oproep tot zorg voor elkaar.

Persoonlijke intenties

Bidden we in stilte voor wat ons persoonlijk bezig houdt.

Acclamatie: Kom, adem ons open

Het lichtje van de maand gaat naar Els Hafkemeijer, de vrouw van Paul. Zij is na lange tijd eindelijk geholpen aan een nieuwe knie, maar dat gaat nog niet helemaal naar wens. We wensen haar sterkte.

Acclamatie: Kom, adem ons open.

Onze Vader bidden we samen

Hemel en aarde diep in ons verborgen,
laat jouw wil geschieden,
geef ons dagelijks wat wij nodig hebben
naar lichaam en naar ziel.

Vergeef ons onze tekortkomingen
en leer ons mild te zijn,
voor onszelf en voor anderen.

Maak ons wakker uit slaap en dwangmatigheid
en laat ons steeds het goede doen,
want van jou is de toekomst
tot in eeuwigheid. Amen.

Brood voor onderweg Margreet Spoelstra

Naam die ons wenkt
ons richting geeft
onhoorbaar soms
verloren in alle ruis die ons omgeeft
doe ons weer horen.

Naam die ons kent
ons staan en gaan
ons zwerven,
ons vergeten
die als wij vallen ons doet staan
roep ons
doe ons weer weten.

Naam die ons brood is
levensbron
met ons bestaan
verweven

Naam als een levenslang verbond
jij roept
wij mogen leven.

Wij breken het brood

Dat wij ons gesterkt mogen voelen als wij dit brood, in onze gedachten, nu aan elkaar geven.
Brood voor onderweg, voor de dagen die komen gaan.....dat het ons extra kracht mag geven,
wetende dat we er niet alleen voor staan.

Dat wij hem bij ons leven houden.

Lied: Het brood in de aarde gevonden, GvL 457

Gebed , Gerard van 't Reve

*Voor mij komt nergens ongeloof, twijfel en geloof zo dichtbij elkaar als in het gebed van
Gerard van 't Reve*

Eigenlijk geloof ik niets
en twijfel ik aan alles, zelfs aan U.
Maar soms, wanneer ik denk
dat Gij waarachtig leeft,
dan denk ik dat Gij liefde zijt
en eenzaam
en dat, in dezelfde wanhoop,
Gij mij zoekt zoals ik U.

Slotgedachte naar Silvio Hurkmans
maak van twijfel een uitdaging

Uitdaging

Een uitdaging is het, God te zien als Hij-die-is.
Die er zal zijn. Die er altijd zijn zal.

Een uitdaging is het, God te zien als de stem die roept:
mens waar ben je; mens waar is je broer?
Om als het erop aankomt,
wij ons als naasten gedragen, elkaar tot naaste zijn.

Een uitdaging is het voor de mens en roeping,
om onze aarde en alle leven te beheren en te behoeden,
in de geest van die ene God,
die ons op deze plaats heeft neergezet.

Een uitdaging is het God te zien in trouw van mensen aan elkaar,
in de zorg voor een kind, in het zoeken van recht.
in de vreemdeling die wij opnemen,
in barmhartigheid, vergeving en verzoening.

Een uitdaging is het te werken aan een betere wereld,
rechtvaardiger, eerlijker, meer delend,
meer gelovend in het goede van de mens,
meer op God gelijkend.
Als God te zijn.

Zegenwens

Laten we weer verder gaan op onze weg,
onrustig en gerust,
tegen de berg op als het moet,
dansend de dalen in als het kan.

Moge dan die Ene ons tegemoet komen
met zegen in overvloed:
licht in mensenogen, troost in mensenarmen,
uitdaging in naasten van naasten.
Moge die Ene zó ons aanzien, toespreken en liefhebben. Amen.

Slotlied: Een lied tot Jezus Christus, GvL 451

Volgende viering: zaterdagavond 8 mei door Hans van Hak en Mieke Mol